

Arrest

nr. 55 107 van 28 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MOUBAX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Jos (Plateau State). U bent een etnische Hausa en een christen. U woonde met uw familie in de Angwarobe wijk. Op een vrijdagnamiddag begin 2010, de laatste week van januari, vernam u via de radio dat er bij Enugu road confrontaties waren tussen christenen en moslims. De regering verzekerde echter dat ze alles onder controle had en riep de bevolking op haar activiteiten verder te zetten. Eén van uw zussen had eerder die dag het huis verlaten. Toen de confrontaties verergerden besloot u uw zus te gaan zoeken. Rond zes uur kwam u (B.A.), een dorpsoudere, op straat tegen en vertelde hij u dat uw zus op straat vermoord was. U ging meteen terug naar uw ouderlijk huis om de rest van uw familie te waarschuwen, maar toen u er aankwam was het reeds door de moslims in brand gestoken. Toen u in de

brandende woning binnendrong vond u er uw ouders en zus dood en zwaar verminkt. U kon ongezien uit uw wijk ontsnappen via de riolering, tot in de Apata wijk. Daar trof u huilende christen vrouwen en jongeren aan die eveneens familieleden hadden verloren door de geweldpleging van de moslims. U zinde op wraak en mobiliseerde een groep jongeren waarmee u de volgende ochtend richting de moslimwijken trok. Samen met (H.) leidde u de groep bij het verbranden van huizen en het doden van alle moslims die jullie op jullie weg tegenkwamen. Toen jullie op zondag in de Bauchi wijk aan de gang waren kwam het tot een gewelddadige confrontatie met militairen. Aangezien de militairen de leiders van de groepen zochten besloten u en (H.) te vluchten naar Bukuru, samen met enkele andere groepsleden. In Bukuru kregen jullie onderdak in een kerk. De moslims van Bukuru keerden zich echter tegen de christenen omdat zij uw groep hielpen, terwijl jullie moslims gedood hadden in Jos. Toen jullie dit vernamen besloten jullie het mee op te nemen tegen de moslims. Na drie dagen van gevechten kwamen de militairen ook hier tussenbeide en vluchtten jullie naar het dorp Barkin Ladi, waar u een maand verbleef bij een oude vrouw. In maart werd het dorp 's nachts aangevallen door een coalitie van moslim Hausa's en nomaden uit de buurt, waarbij alle inwoners vermoord werden. Ze drongen het huis binnen en de oude vrouw en (H.) werden meteen gedood door een gifpijl. De voor u bedoelde pijn miste zijn doel waarna u door uw belagers ernstig werd gesneden en geslagen en voor dood achtergelaten. Toen de aanvallers wegwaren ging u met uw laatste krachten naar de kant van de baan waar u gevonden werd door (Ha.), een autohandelaar, die op weg was van Cotonou naar Jos. De man besloot u te helpen en bracht u naar Cotonou (Republiek Benin), waar hij u liet verzorgen. Toen u genezen was vroeg u zijn hulp om een job te vinden in Cotonou. De man zei echter dat u ook in Cotonou niet veilig was omdat er vele moslims uit Nigeria handel komen drijven in Cotonou en de Nigeriaanse overheid ook zou kunnen vragen om u uit te leveren. Bovendien was het moeilijk om de nodige papieren te bekomen om legaal in het land te kunnen verblijven en werken. (Ha.) zei dat hij u zou helpen naar een land te reizen waar u bescherming kon vragen en een normaal leven leiden. Op 26 juli 2010 reisde u in het gezelschap van een smokkelaar naar België waar u op 27 juli 2010 aankwam. Op 28 juli 2010 vroeg u in België asiel aan. U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde dat u niet naar Nigeria terugkan omdat u vreest gezocht en gedood te worden door de politie en door de moslim bevolking omwille van uw rol in de gewelddadige wraakacties van christenen op moslims in het kader van de religieuze conflicten in 2010 in Jos en omstreken (Zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 7 september 2010, hierna CGVS, pp. 10-11).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent uw persoonlijke betrokkenheid bij de religieuze conflicten in Jos in januari 2010 en in Barkin Ladi in maart 2010 aannemelijk te maken.

Immers, er werden een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen over de conflicten in 2010 en de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnen.

Met betrekking tot de religieuze conflicten die plaatsvonden in Jos in januari 2010 stelde u dat het geweld uitbrak op een vrijdag in de laatste week van januari, na het vrijdaggebed van de moslims, naar aanleiding van een niet ingewilligde eis van moslims om meer politieke vertegenwoordiging te krijgen in de lokale overheid (CGVS, p. 5).

Het Commissariaat-generaal beschikt echter over informatie dat het geweld uitbarstte op zondag 17 januari. Over de precieze aanleiding zijn de bronnen tegenstrijdig. Vertegenwoordigers van de burgermaatschappij beweren dat het conflict begon met een onenigheid over de heropbouw – in een overwegend christelijke buurt – van een huis van een moslim, dat tijdens de geweldplegingen van november 2008 was vernield. De politiecommissaris van Plateau State verklaarde daarentegen dat het conflict ontstond toen moslimjongeren christelijke kerkgangers aanvielen in het Nassarawa Gwon district van Jos, een versie die echter door moslimleiders wordt ontkend (zie landeninformatie). Er is echter in geen van deze bronnen sprake van de aanleiding die u aanhaalt, met name een niet ingewilligde eis van moslims om meer politieke vertegenwoordiging te krijgen in de lokale overheid. Wanneer er u gevraagd werd naar een eventuele tussenkomst van de overheid, stelde u dat de overheid op zondag, - volgens uw verklaringen de derde dag van de rellen - extra soldaten had gemobiliseerd en het die dag ook tot een confrontatie kwam tussen u en de militairen (CGVS, p. 7). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt ontplooidde de overheid reeds op maandag 18 januari - de tweede dag van de rellen - extra troepen en 'anti-riot' politie en werd er op dinsdag een 24 uur durend uitgaansverbod ingesteld. Het is uiterst bevreemdend dat u niet op de hoogte bent van het precieze verloop van de conflicten, gezien u verklaarde vanaf het begin aanwezig

te zijn bij de confrontaties en u bovendien een leidinggevende rol opnam in het geweld (CGVS, pp. 5-6).

Verder verklaarde u dat u in de tweede week van de maand maart 2010 slachtoffer was van een aanval van moslim-Hausa en Peul nomaden op het dorp Barkin Ladi, en dat u als enige de aanval overleefde (CGVS, p. 9). Het Commissariaat-generaal beschikt daarentegen over informatie dat er op 7 maart 2010 twee dorpen in de Local Government Area (LGA) Barkin Ladi, met name Zot en Rastat, en één dorp in de LGA Jos South, namelijk Dogo Nahawa, getroffen werden door aanvallen van nomaden van Fulani origine, waarbij 500 personen om het leven kwamen (zie landeninformatie). Het is in dit opzicht uiterst bevreemdend dat u spreekt over het dorp Barkin Ladi (GVS, p. 9), waar het in werkelijkheid een ander dorp betrof in de LGA van Barkin Ladi, des te meer gezien u volgens uw verklaringen reeds een maand in het dorp verbleef (CGVS, p. 9). Het is bovendien ook niet aannemelijk dat er in die periode een raid van dergelijke omvang zou hebben plaatsgevonden in het dorp Barkin Ladi zelf, zonder dat hierover bericht werd, aangezien de andere incidenten in Jos en omstreken uitgebreid besproken werden in de binnen- en buitenlandse pers (zie landeninformatie).

Voorts kunnen met betrekking tot uw beweerde leiderschap van een bende christenen en de hieruit voortkomende vervolgingsfeiten nog volgende bedenkingen gemaakt worden.

De vaststelling in uw verklaringen dat u van uw groep enkel uw medeleider (H.) persoonlijk hebt leren kennen en u ook enkel hem bij de naam noemt, terwijl u naar de overige groepsleden refereert als 'de anderen' (CGVS, p. 7), komt weinig doorleefd over, gezien u de groep gedurende meerdere dagen leidde in de wraakacties en u met enkelen onder hen naar Bukuru vluchtte (CGVS, p. 7), waar jullie samen in een kerkgebouw verbleven en het opnamen tegen de plaatselijke moslims (CGVS, pp. 8-9). Verder werden nog volgende tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen over de vervolgingsfeiten op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u eerst dat u samen met (H.) naar Bukuru vluchtte nadat u via de radio en andere christenen vernam dat het leger op zoek was naar bendeleiders (CGVS, p. 7). Later stelde u echter dat uw groep bij Bauchi road in een confrontatie met het leger terechtkwam en u vluchtte op het moment dat het leger op jullie begon te schieten (CGVS, p. 8).

Daarnaast stelde u te weten dat u als leider gezocht wordt door het leger omdat er geruchten waren dat de gearresteerde bendeleden u zouden genoemd hebben als de leider van de groep tijdens hun ondervragingen door de autoriteiten. Wanneer er u vervolgens gevraagd werd of u zeker wist dat men u zocht stelde u, in strijd met uw eerdere verklaring, dat u zelf hoorde hoe uw naam op de radio en per luidspreker werd afgeroepen vanop een lijst van gezochte personen (CGVS, p.10).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw persoonlijke betrokkenheid bij de conflicten in 2010 en uw leidinggevende rol tijdens de wraakacties van christenen op moslims. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u als gevolg van deze activiteiten zou hebben meegemaakt.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Het door u neergelegde medisch attest verandert bovenstaande vaststellingen niet. Het bevestigt dat u meerdere littekens heeft, evenals oog- en slaapproblemen en klachten over lage rugpijn, maar kan echter geen uitsluitsel bieden over de omstandigheden waarin u die letsels hebt opgelopen en over een mogelijk verband ervan met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. U legde geen documenten voor om uw identiteit of reisweg te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat de conflicten begonnen zijn op een vrijdag en wijst erop dat de Commissaris-generaal zelf toegeeft dat de bronnen tegenstrijdig zijn zodat men de vraag kan stellen in hoeverre de pers over de juiste informatie beschikt.

Verzoeker verklaart dat ten onrechte wordt gemotiveerd dat hij vermeldde dat het drie dagen later was dat er extra troepen kwamen en verwijst hiertoe naar zijn verklaring dat "twee dagen later zijn er militairen gekomen in grote getallen maar daarvoor waren er ook maar die konden de situatie niet aan.

"Dat verzoeker zich niet akkoord kan stellen met het feit dat bij gebreke aan enige persinformatie omtrent een andere streek hetgeen hij verklaarde als onjuist moet worden beschouwd. Dat de pers

uiteraard de zwaarste gebieden heeft aangehaald doch dit niet wegneemt dat de grootste gevechten het dorp Barkin Ladi betroffen waarvan Dogo Nahawa een straat [is]."

Verzoeker kende enkel H. aangezien het ook een persoon is die alles verloor en waarmee hij sympathiseerde en vertrouwde.

Verzoeker verklaarde duidelijk dat hij vluchtte naar Bukuru toen hij hoorde dat zij vervolgd werden en dat er tevens geschoten werd. Hieruit mag geen tegenstrijdigheid worden afgeleid.

Verzoeker brengt nog informatie bij over de feiten.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij inzake zijn identiteit, reisroute en asielmotieven, hetgeen een negatieve indicatie betreft voor zijn geloofwaardigheid.

De beschikbare informatie in het administratief dossier is eenduidig wat betreft de aanvang van het geweld, zijnde zondag 17 januari 2010, terwijl verzoeker verklaarde dat het geweld uitbrak op een vrijdag, nadat er reeds drie weken voorbij waren in januari en aldus in de laatste week van januari 2010 (administratief dossier, stuk 4, p.5).

Inzake de precieze aanleiding van de incidenten zijn de beschikbare bronnen inderdaad minder eensluidend doch de commissaris-generaal heeft terecht opgemerkt dat de aanleiding die verzoekende partij vermeldde – "(...) dat de moslims gevraagd hebben om meer verantwoordelijkheid te krijgen in de LGA. De christenen hadden dit geweigerd" (*ibid.*) – door geen bron genoemd wordt als oorzaak van het geweld. Verzoekers stelling dat de pers vaak later ter plaatse komt en het verhaal van een aantal burgers overneemt, is een bewering die, gelet op het ontbreken van enig begin van bewijs ter staving, niet vermag het voorgaande te weerleggen.

Wanneer verzoeker gevraagd werd naar een eventuele tussenkomst van de overheid, verklaarde hij dat de overheid "twee dagen later", op "zondag, namiddag" - terwijl blijkens de toegevoegde landeninformatie zondag de dag van de aanvang van de gewelddadigheden is - extra soldaten had gemobiliseerd en het die dag ook tot een confrontatie kwam tussen verzoeker en de militairen (*ibid.*, p.7). Volgens dezelfde informatie ontplooipte de overheid op maandag 18 januari - de tweede dag van de rellen - extra troepen en werd er op dinsdag een 24 uur durend uitgaansverbod ingesteld. Aldus blijkt dat verzoeker niet op de hoogte is van het precieze verloop van de conflicten, ofschoon hij verklaarde vanaf het begin aanwezig te zijn geweest bij de confrontaties en hij bovendien een leidinggevende rol te hebben opgenomen tijdens deze gewelddadige incidenten door mensen te mobiliseren (*ibid.*, p. 6-7).

Betreffende de vaststelling dat verzoekers verklaringen omtrent een beweerde aanval op het dorp Barkin Ladi door geen enkele informatiebron bevestigd wordt, mede in acht genomen dat verzoeker geen melding maakt van aanvallen op twee dorpen in de Local Government Area (LGA) Barkin Ladi en op één dorp in de LGA Jos South, komt verzoeker opnieuw niet verder dan het formuleren van loutere veronderstellingen en persoonlijke overwegingen, evenwel zonder concreet, met inhoudelijke argumenten te repliceren op deze vastgestelde tegenstrijdigheid en leemte in zijn verklaringen. Verzoeker onderbouwt zijn verklaring "(...) dat de grootste gevechten het dorp Barkin Ladi betroffen waarvan Dogo Nahawa een straat [is]" met geen enkel element. Hij beperkt zich tot op een algemene wijze kritiek te uiten over de volledigheid van de door de verweerder gehanteerde bronnen, waarmee hij

niet vermag de juistheid van de op deze bronnen gefundeerde informatie van de commissaris-generaal te weerleggen.

Op verzoekers stelling dat het logisch is dat hij enkel H. kende aangezien het ook een persoon is die alles verloor en het de enige is die verzoeker vertrouwde, repliceert verweerder terecht dat dit niet wegneemt dat van verzoeker toch minstens kan verwacht worden dat hij van zijn groep, die hij gedurende meerdere dagen zou geleid hebben, ook andere leden dan enkel zijn medeleider H. bij naam zou kunnen noemen. De commissaris-generaal is terecht tot het besluit gekomen dat het weinig doorleefd overkomt dat verzoeker, als groepsleider, naar de overige groepsleden enkel refereert als 'de anderen', te meer daar hij met enkelen onder hen naar Bukuru zou gevluht zijn waar ze samen in een kerk verbleven en strijd voerden tegen de moslims.

Het voorgaande volstaat in het kader van de devolutieve kracht van het beroep om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

De bij het verzoekschrift gevoegde persartikelen vermogen niet verzoekers geloofwaardigheid te herstellen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.1. Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Verzoeker voert voor de verkrijging van de subsidiaire beschermingsstatus geen andere elementen aan dan deze ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie sub 2.2.) en de elementen in het administratief dossier toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,
dhr. R. SANEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS